

Chương 6

Ngày mười hai tháng Mười, năm Trùng Hy thứ mười lăm.

Để hoàn thành nguyện vọng lúc sinh thời của thái hậu, sau khi quản xong, thượng thư Lễ bộ sẽ lo việc hoàng đế di giá lên Kim Đỉnh tự trên Tây Lĩnh để quỳ bái. Quan lại từ tam phẩm trở lên đến quốc sư cùng tông thất trong vòng năm đời ngày hôm sau cũng phải đi theo.

Ngày mười bốn tháng Mười, thời gian quản kết thúc, đế hậu được hai ngàn Cẩm vệ quân hộ giá rời kinh lên Tây Lĩnh.

Đoàn người đông đảo, trong mặc áo xanh ngoài khoác đồ trắng, xuất phát từ Định An môn phía tây kinh thành, dự kiến nghỉ ngơi một tối tại trấn Bồ Cát, chiều hôm sau sẽ đến Kim Đỉnh tự.

Sớm hôm sau ngày hoàng thượng và hoàng hậu khởi giá, đoàn người thứ hai do Mạnh Thích Thanh dẫn đầu cũng rời khỏi kinh thành.

Tất nhiên, cỗ xe của quốc sư không thể tráng lệ như của thiên tử, người ngồi bên trong cũng không phải là Mạnh Thích Thanh.

Lúc này đây, đương kim quốc sư ung dung an tọa tại phủ của lão, như một ông già đang thả câu đợi cá cắn.

Đúng như những gì lão dự liệu, sau khi đoàn xe của trọng thần và quý tộc xuất phát không lâu, cách Tây Lĩnh nửa ngày đường, Bàn Sơn Doanh đã xuất hiện những động thái khác thường. Bốn tổng binh dẫn theo bốn ngàn quân lạng lẽ xuất phát, đổi quân phục, âm thầm tiến về phía Tây Lĩnh.

Buổi chiều, ngoài một ngàn người lưu lại canh giữ, ba ngàn binh mã kia cũng bắt đầu rời khỏi doanh trại, nhưng điều khiến người ta khó hiểu đó là đoàn binh mã này dừng lại ở một ngã rẽ giữa kinh thành và Tây Lĩnh, vừa như để chuẩn bị tiếp ứng, cũng như để chuẩn bị phát binh.

Cùng lúc đó, tám doanh trại lớn là Tĩnh Sơn Doanh, Ô Liễu Doanh, Hòa Bồ Doanh... cũng xuất từ một đến hai ngàn binh, hơn nữa hướng hành động rất khó xác định. Có đoàn hướng về phía tây đi Tây Lĩnh, có đoàn hướng về phía đông đi Phục Vũ trấn; có đoàn đến ngã ba hội tụ với đoàn binh thứ hai của Bàn Sơn Doanh; có đoàn lại hướng về phía kinh thành khiến Mạnh Thích Thanh nhất thời không thể phán đoán được họ định làm gì.

Điều khiến lão lo sợ là mặc dù các đoàn quân phân tán hành động, nhưng nếu tập hợp lại với nhau, số lượng có thể vượt hơn vạn người, chỉ không hiểu sao lại chia nhỏ các phía, không tập trung lại.

Kinh đô vốn có một vạn cấm quân, hai ngàn tháp tùng hoàng thượng, hai ngàn theo bảo vệ các quan đại thần, lúc này Mạnh Thích Thanh chỉ còn sáu ngàn binh. Vốn cho rằng kẻ thù trăm phương ngàn kế hạ thủ ngoài kinh là vì binh lực không đến một vạn, bởi vậy lưu lại sáu ngàn binh là để chuẩn bị giăng lưới bắt ve, không ngờ tám đại doanh trại lại cùng động binh, khiến lão nghĩ mình đã đánh giá sai thực lực của đối phương. Nếu lúc này điều động Hịch Ninh quân thì nhanh nhất cũng mất hai ngày, bởi vậy sáu ngàn quân này nhất quyết không thể rời kinh.

Có điều, dù tình hình vượt qua dự tính ban đầu nhưng đối phương vẫn chưa biết Mạnh Thích Thanh căn bản không có mặt trong đoàn theo xa giá. Thế thôi cũng đủ để lão ung dung ngồi vững, chỉ đợi những kẻ phản nghịch lộ chân tướng.

Nhưng hai canh giờ sau, lão không thể tiếp tục đợi hơn nữa.

Thăm sát hồi báo, Thái Cơ Doanh đóng tại Tùng Đàm cũng đã xuất một ngàn binh.

Tổng đốc Thái Cơ Doanh là Mạnh Chiến Thanh, em ruột của Mạnh Thích Thanh, từ trước đến nay vẫn luôn một lòng trung thành, cho dù người trong thiên hạ có làm phản hết thì Mạnh Chiến Thanh cũng sẽ ở bên huynh trưởng đến thời khắc cuối cùng.

Bởi vậy lúc nghe tin báo này, Mạnh Thích Thanh nhận ra bản thân đã rơi vào tay kẻ thù.

Việc động binh của tám đại doanh trại chỉ là tung hỏa mù, còn bản thân lão án binh bất động tại kinh thành chuẩn bị câu cá lại mất đi cơ hội tốt nhất.

Mạnh Thích Thanh lập tức phái đi bốn ngàn cấm quân thần tốc hướng về Tây Lĩnh, đồng thời lệnh cho Mạnh Chiến Thanh đích thân dẫn năm ngàn binh mã viện trợ, toàn bộ tổng đốc của các doanh trại quanh kinh thành đều phải tiến kinh.

Hai ngày sau, một tin khiến lão cắn răng nghiền lợi được đưa tới.

Hai ngàn quân hộ tống hoàng thượng và hoàng hậu vừa đến Tây Lĩnh không lâu đã gặp phải sự tấn công như vũ bão của bốn ngàn quân Bàn Sơn, tổn thất hơn một nửa, hiển nhiên không thể chống chế được Dương Thù. Hơn thế nữa, quanh Tây Lĩnh có tất cả bảy trấn lớn, người rất đông. Sau khi thoát khỏi khống chế của cấm quân, hoàng thượng và hoàng hậu đã không rõ tung tích, tựa như giọt nước hòa vào biển rộng, nhất thời không thể tìm ra dấu vết.

Còn tổng đốc của tám đại doanh trại phụng mệnh tiến cung đều đồng loạt đưa ra lệnh điều binh của Binh bộ.

Mặc dù công văn là giả, nhưng ngọc ẩn là thật, hơn nữa đều là những mệnh lệnh nhỏ không hề có liên quan đến chuyện lần này, ví như nơi này xuất hiện trộm cướp cần phái một ngàn quân đến dẹp, nơi kia có loạn dân nổi dậy cần cử hai ngàn quân trấn áp... Tổng đốc các doanh trại thường xuyên nhận được những công văn như vậy nên không ai nghĩ là giả, lập tức cử tổng binh chấp hành mệnh lệnh, khiến khắp nơi đều có động thái bất thường, quấy nhiễu suy tính của Mạnh Thích Thanh, khiến lão cho rằng binh lực đối phương vô cùng hùng hậu, không dám phái đi sáu ngàn cấm quân bên mình.

Hơn thế nữa, ngoài tổng đốc Bàn Sơn Doanh Thẩm Vinh đã được xác nhận tạo phản thì không thể xác định trong số bảy tổng đốc kia còn kẻ nào nữa không, chỉ có thể đồng loạt cắt bổng lộc để trừng phạt.

Quốc sư Mạnh Thích Thanh chấp chính hơn mười năm, chưa từng gặp phải nguy cơ chính trị nào nghiêm trọng như lần này.

Ngày mười tám tháng Mười, năm Trùng Hy thứ mười lăm, triều đình dán cáo thị, tuyên bố đại tướng quân Thẩm Vinh dấy binh tạo phản trong lễ tế thái hậu, giết hại hoàng hậu. Hoàng thượng kinh sợ nên lâm trọng bệnh, nay điều dưỡng trong cung không thể tiếp kiến ngoại thân, lệnh cho các châu phủ phát lệnh truy lùng Thẩm Vinh và đồng đảng.

Cùng với lệnh được công bố còn có một mật lệnh nữa do chính tay Mạnh Thích Thanh viết đã nhanh chóng đến tay tâm phúc của lão ở khắp nơi.

Mạnh Thích Thanh hạ lệnh, bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm ra hai đồng phạm một nam một nữ, đồng thời kèm theo chân dung và tất cả những đặc điểm nhận dạng của chúng.

Mặc dù có một số người đã nhìn ra thân phận thực sự của hai đồng phạm này nhưng không kẻ nào dám mở miệng bàn tán.

Bởi vậy, trong lúc khắp nơi đang sôi sục săn lùng nghịch đảng, một dòng chảy ngầm đã trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Tất cả phủ huyện cách Tây Lĩnh mười ngày lộ trình đều nhận được lệnh buộc tất cả dân từ nơi khác tới, không có hộ tịch phải đến quan phủ khai báo, dù là thôn nhỏ hẻo lánh cũng không ngoại lệ. Những người khai báo lai lịch không rõ ràng hoặc có chút đáng nghi đều bị bắt giam, đợi sứ giả đặc phái của Mạnh quốc sư đến tra xét.

Các nhà trọ vốn làm ăn thất bát do thời thế, nay chốc chốc lại có quan binh đến khám phòng, khách bị tra hỏi dẫn đi, lại càng thêm tiêu điều xơ xác. Các thương nhân và nghệ nhân phiêu bạt lại càng thê thảm, mỗi khi đến nơi khác lại bị nha môn giữ lại tra xét vài ngày.

“Lần này Mạnh Thích Thanh quả đã dốc hết sức lực.”

“Đúng vậy, chẳng khác gì thiên la địa võng. Có điều, ngày nay dân tình đói kém, ăn mỳ nhiều vô kể, nếu cứ lục soát như vậy thì tài chính của các địa phương còn cầm cự được bao lâu?” Ứng Sùng Ưu điềm đạm, song ánh mắt nhìn về phía Dương Thù mang vẻ tán thưởng.

Thành công thoát khỏi lòng bàn tay của Mạnh Thích Thanh, đối với vị hoàng đế trẻ tuổi bị quyền thần áp chế lâu năm, giống như được sinh ra lần nữa. Ngay cả Ứng Sùng Ưu, người mới chỉ ở trong cung cấm hai năm, cũng không khỏi xúc động. Chỉ có điều Dương Thù từ đầu đến cuối luôn bình tĩnh không ngờ, ngay cả trong thời khắc sinh tử, ngàn cân treo sợi tóc, hấn vẫn không hề mất kiểm chế.

Thái phó tương lai mãn nguyện nhìn người học trò thiên hạ chí tôn đã trưởng thành ngoài mức dự liệu của mình.

“Ta nghĩ, cho dù Mạnh Thích Thanh dùng hết vốn liếng cũng phải tóm ta cho bằng được, hoặc ít nhất đến ngày Đao phi lâm bồn mới thôi.” Dương Thù nâng chén trà đã nguội từ lâu lên uống một một hồi, “Theo lối mưu tính chặt chẽ của Mạnh Thích Thanh, lão ta nhất định sẽ không ngừng tăng cường binh lực, đề phòng không bắt được ta thì sẽ giáp mặt nơi chiến trường.”

Ứng Sùng Ưu gật đầu, không có ý nói tiếp chủ đề này mà quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh chiều nhạt nhợt bao phủ lên khoảng sân đơn sơ.

“Mạnh Thích Thanh ắt không thể ngờ chúng ta lại ẩn nấp ở nơi này.” Dương Thù cười.

“Trong lúc lão điên cuồng lục soát khắp thiên hạ thì kinh thành chính là mắt bão, trung tâm chảo lửa nhưng lại yên tĩnh nhất.” Ứng Sùng Ưu đưa tay lên, ngắm nhìn trang phục tuần vệ đang khoác trên mình, chốc chốc lại mỉm cười.

Sau khi thoát khỏi đám cấm quân còn sót lại, hai thầy trò đã gặp Ứng Lâm ở bờ vực phía sau Tây Lĩnh, ẩn mình vào đội binh quay trở lại kinh thành. Hai ngày sau, do cấm quân bị Bàn Sơn Doanh tấn công, tổn thất gần một ngàn quân nên Tuần vệ tư đã được lệnh tự chiêu mộ thêm binh sĩ bổ sung. Ứng Lâm liền lợi dụng thời cơ này để hai người dùng thân phận được chuẩn bị từ trước trà trộn vào, trở thành hai binh sĩ tầm thường giữa đoàn quân hùng hậu.

Lần trong hơn một ngàn tân binh trai tráng lại có lớp võ bọc kỹ lưỡng, hai người không gây ra bất kỳ hoài nghi nào, hơn nữa còn nhanh chóng nhập vai, chưa đến một tháng đã kết giao được rất nhiều bạn mới.

Đối với việc Dương Thù nhanh chóng che đậy khí chất hoàng tộc cao quý, làm quen với cuộc sống khổ cực trong quân doanh, Ứng Sùng Ưu vô cùng khâm phục, chỉ có điều...

“Hôm nay lúc tập luyện, người đã thể hiện hơi quá, sau này phải cẩn thận, đừng quên người bây giờ chỉ là một tuần vệ binh tầm thường.”

Trước những lời trách móc của Ứng Sùng Ưu, Dương Thù cười lớn, “Thời gian này, Mạnh Thích Thanh còn đang bận rộn cử đặc sứ đi thẩm tra nghi phạm, cấm quân không được có bất cứ hành động gì, tất cả đều trông cậy vào sự hộ tống của chúng ta. Không phải Ứng Lâm đã nói rồi sao, lần tới đặc sứ được cử đến vùng lân cận Bình Thành sẽ phái hai chúng ta đi theo bảo vệ. Nếu không thể hiện xuất sắc một chút, giữa mấy ngàn tuần vệ binh, tân binh mới như chúng ta làm sao được chọn đi, người bảo có phải không, Tiểu Hồ ca?”

Ứng Sùng Ưu dở khóc dở cười, trừng mắt nhìn chàng trai lúc quá đổi cẩn trọng, lúc lại quá đổi buông lỏng này. Không biết có nên trách Ứng Lâm hay không, trong đám tân binh bổ sung, hai cái tên được Ứng Lâm chọn làm thân phận giả cho họ là Lý Thành và Trương Tiểu Hồ. Dương Thù vô cùng đặc ý với cái tên không thể tầm thường hơn này, từ đó hể mở miệng là lại “Tiểu Hồ ca, Tiểu Hồ ca”, như muốn chọc ghẹo Ứng Sùng Ưu vậy.

Đúng lúc đó, dưới sân đột nhiên xôn xao, Ứng Sùng Ưu ngó ra bên ngoài, liền có người gọi, “Lý Thành, Tiểu Hồ! Bọn Ngô đầu lĩnh đang đấu vật ngoài thao trường, các người có muốn đi xem không?”

Ứng Sùng Ưu định từ chối thì Dương Thù đã lao tới, lớn tiếng, “Đi, đợi chúng ta với!” Dứt lời liền kéo tay Sùng Ưu lôi đi.

Lúc họ đến thao trường thì đã có gần trăm binh lính túm tụm lại, tự giác xếp thành vòng tròn. Trong vòng tròn có hai người đang thi đấu, đó là hai kẻ dũng mãnh nhất trong số bốn đầu lĩnh của Tuần vệ tư.

“Xem ra Ngô đầu lĩnh sắp thắng rồi!”

“Cũng chưa chắc, sức chịu đựng của Kỷ đầu lĩnh không ai sánh bằng, chỉ cần hắn còn chưa ngã thì không ai thắng nổi...”

“Mạnh lên! Mạnh lên! Người nhìn xem chân Ngô đầu lĩnh...”

“Lùi vào, lùi vào! Không được, sắp ra khỏi vòng rồi!”

“A! Thắng rồi, thắng rồi!”

Trong tiếng hoan hô của mọi người, cuối cùng hai nam tử hán phương bắc ngang tài ngang sức cũng đã phân thắng bại. Hai người cùng đứng dậy, nắm tay vào nhau, đoạn nhìn quanh, hét lớn, “Còn kẻ nào muốn thử sức?”

Tuần vệ tư và Cấm vệ quân không giống nhau, mối quan hệ quan binh trong Tuần vệ tư tương đối hòa hợp, bởi vậy khi nghe hai đầu lĩnh lên tiếng, chốc lát

đã có hơn chục người nhảy ra khiêu chiến. Ứng Sùng Ưu vội vàng ghì chặt lấy tay Dương Thù, ngăn hẳn tiến lên.

Những binh sĩ đứng ra khiêu chiến mặc dù đều vạm vỡ nhưng rõ ràng vẫn không thể đọ được với hai đầu lĩnh. Người khỏe nhất cũng chẳng trụ vững được quá hai, ba hiệp. Bởi vậy hai đầu lĩnh dần rút khỏi trận đấu, nhường thao trường lại cho các binh sĩ. Dù thế tiếng hô hào vẫn không dứt, người mới liên tục nhảy ra thách đấu. Có kẻ còn hăng máu lột áo, mình trần ra trận, lúc căng thẳng nhất thì dù mồ hôi như tắm, gân xanh cuồn cuộn vẫn quyết không nhận thua. Dương Thù sinh ra và lớn lên ở chốn thâm cung vắng bóng nam tử, đâu được mấy cơ hội chứng kiến cảnh tượng thế này, tâm trạng hẳn trở nên phấn khích, bất chấp Ứng Sùng Ưu đang liều mạng ghì giữ, liền cao giọng, “Ta cũng muốn thử!”

“Người chưa từng học đấu vật, làm sao thi đấu được?”

Ứng Sùng Ưu vội lên tiếng ngăn cản, bên cạnh có người nghe thấy liền cười lớn.

“Đề Lý Thành thử xem sao! Tiểu tử này hôm qua thể hiện tài thiện xạ không tồi, hẳn cũng là một cao thủ!”

“Đúng vậy đấy Tiểu Hồ, Lý Thành có quan hệ thế nào với người, sao toàn xen vào chuyện của hắn thế?”

“Lý Thành coi bộ không tệ, đến đây đấu với ta trước!”

“Tiểu tử này chưa từng học đấu vật, ta lo hắn vội vàng sẽ tự gây thương tích...”

Cả đám người phá lên cười, Dương Thù bước vào trong vòng tròn, nhìn xung quanh một lượt rồi hướng về phía hai vị đầu lĩnh, kính cẩn, “Mời!”

Ngô đầu lĩnh và Kỷ đầu lĩnh đảm nhận trách nhiệm huấn luyện cho tân binh, hai người đều đánh giá cao chàng trai võ nghệ xuất chúng này. Thấy hắn mới học lại ngang nhiên thách đấu mình, hai đầu lĩnh không khỏi bật cười. Sau khi nhìn nhau, Ngô đầu lĩnh sai bước tiến vào vòng đấu đáp lễ, nhét vạt áo vào trong, dạng chân trụ vững. Ngô đầu lĩnh được mệnh danh là tay đấu vật đệ nhất kinh thành, ngay cả mấy cặp đang thử sức thấy Ngô đầu lĩnh ra trận cũng vội dừng lại, vây xung quanh.

Khi này đã đứng ngoài quan sát kỹ càng, nhưng Dương Thù dẫu sao vẫn là người mới học, vừa bắt đầu chưa biết phải làm sao đã bị quật ra ngoài. Hắn lăn một vòng lại lập tức đứng dậy, không bị thương nhưng lòng háo hức lại mạnh mẽ hơn, ánh mắt tập trung hơn.

Đấu vật là một môn vận động kết hợp sức mạnh và kỹ thuật, rất cần thể lực và độ mẫn cảm. Trông thì đơn giản nhưng từ ba mươi động tác cơ bản ôm, đá,

khóa chân, quán, đẩy, kéo, đè, nâng, túm... có đến hàng trăm chiêu pháp được sáng tạo ra, người mới học không chỉ đứng ngoài quan sát là có thể nắm bắt được tinh túy trong đó. Do vậy cho dù Dương Thù có tập trung đi chăng nữa thì ngay lúc này cũng khó mà chiếm thế thượng phong.

Khi Dương Thù đứng dậy sau cú ngã thứ mười bảy, không những tiếng hô hào càng nồng nhiệt hơn mà ngay cả Ngô đầu lĩnh cũng phải mỉm cười tán thưởng, nhìn hấn gật đầu. Hiệp thứ mười tám sắp bắt đầu thì có người lớn tiếng, “Ứng phó thống lĩnh đến...”

Tất cả đột nhiên im lặng, hai vị đầu lĩnh vội chỉnh trang y phục, rẽ đám đông ra nghênh đón.

Ứng Lâm chỉ liếc qua vòng tròn cũng hiểu ở đây vừa xảy ra chuyện gì, thấy sắc mặt có chút khó coi của Ứng Sùng Ưu thì nhếch mép cười, “Hai vị đầu lĩnh lại luyện tập cùng chúng huynh đệ phải không?”

“Rảnh rồi không có việc gì nên tập luyện một chút!” Ngô đầu lĩnh cười đáp.

“Ồ?” Ứng Lâm nhìn Dương Thù đang đứng trong vòng đấu, “Vị huynh đệ này hình như ta chưa gặp bao giờ?”

Ngô đầu lĩnh vội giới thiệu, “Hắn là Lý Thành, tân binh bổ sung cách đây một tháng. Mặc dù chưa nhiều kinh nghiệm nhưng tiểu tử này không tồi, công phu tốt, cũng rất thông minh.”

“Được Ngô đầu lĩnh khen ngợi như vậy, bản lĩnh ắt không tầm thường.” Ứng Lâm điềm đạm nói, đoạn chuyển chủ đề, “Cấp trên mới ban xuống lệnh hàm, bảo Tuần vệ tư chúng ta phái hai mươi người đặc lực hộ tống Tôn Trung đại nhân đến Xương Tiên Quan, ngày mai sẽ khởi hành. Trịnh thống lĩnh có ý muốn nhờ Ngô đầu lĩnh vất vả một phen, không vấn đề gì chứ?”

Ngô đầu lĩnh vỗ ngực, đồng dạc, “Xin đại nhân yên tâm!”

“Người chọn huynh đệ nào cùng đi?” Ứng Lâm hỏi như tiện miệng.

“Không cần đặc biệt lựa chọn, đem theo vài người là được.”

“Ừm,” Ứng Lâm cười, ra vẻ vô tình nhìn về phía Dương Thù. “À, lúc này người bảo tên tiểu tử kia bản lĩnh không tồi, chỉ là chưa có kinh nghiệm, vậy nhân cơ hội này cho hắn mở mang tầm mắt đi.”

Ngô đầu lĩnh không chút nghi ngờ, vỗ trán, “Đúng vậy, đây chẳng phải là một cơ hội tốt sao. Lý Thành, chuẩn bị sớm mai theo ta khởi hành.”

Dương Thù chấp tay vâng mệnh, ngẩng đầu đợi một lúc thì thấy Ứng Lâm dẫn dò hai vị đầu lĩnh việc gì đó xong quay người bước đi. Dương Thù vội bước lên trước, hỏi lớn, “Vậ Tiểu Hồ thì sao?”

Lần này Ứng Lâm chỉ sắp xếp một người đi, tất nhiên là muốn tránh để lộ tung tích khiến người khác nghi ngờ. Người thông minh nhạy bén như Dương Thù đáng lẽ phải nắm bắt ngay ngụ ý này, không hiểu sao lại hỏi như vậy. Ứng Sùng Ưu mặt trắng bệch, vội đưa mắt ra hiệu cho Dương Thù.

Nhưng bất kể chàng ám thị như thế nào đi nữa, Dương Thù vẫn coi như không nhìn thấy. Hắn đứng nguyên chỗ cũ, nhìn thẳng vào mắt Ứng Lâm, “Tiểu Hồ không đi, ta cũng không đi.”

“Hỗn láo!” Ngô đầu lĩnh không hiểu tại sao chàng trai này đột nhiên to gan đến vậy, nhưng để tránh quan trên nổi giận, đành lớn tiếng trách móc, “Người đang làm gì vậy? Thật quá...”

“Ngô đầu lĩnh, không sao.” Ban này còn sừng sốt, Ứng Lâm lúc này đã định thân lại, vội quay đầu lảng tránh ánh mắt Dương Thù. “Ai là Tiểu Hồ?”

“A, chính là người kia... Họ là đồng hương, tình cảm rất tốt... Cũng tại thuộc hạ quản giáo không nghiêm...”

Ứng Sùng Ưu bước lên, vội tiếp lời, “Là tiểu nhân không tốt, thường ngày đi đâu cũng đi cùng hắn, bởi vậy hắn mới... Xin phó thống lĩnh trách phạt...”

“Thôi bỏ đi, tình cảm tốt, muốn đồng hành cùng nhau là lẽ thường, cũng không phải là nhiệm vụ trọng yếu, cho phép hai người cùng đi.” Ứng Lâm cười lớn, vỗ vai Ngô đầu lĩnh, “Kệ chúng, người mau theo ta đi bẩm báo với Trịnh thống lĩnh.”

Ngô đầu lĩnh vâng lời. Kỳ đầu lĩnh tiễn hai người ra đến cửa, hành lễ xong liền quay trở lại, mặt đăm đăm, giận dữ quát, “Lý Thành! Người cho rằng việc xuất kinh bảo vệ đặc sứ đại nhân là chuyện đùa, muốn đi thì đi, muốn ở thì ở sao? May cho người hôm nay là Ứng phó thống lĩnh lúc nào cũng khoan dung với cấp dưới, nếu mà là Trịnh thống lĩnh, chân người không gãy mới lạ!”

Dương Thù đã đạt được mục đích bèn cúi đầu, không nói một lời. Ngô đầu lĩnh cũng đã trách móc một hồi nên Kỳ đầu lĩnh không tiếp tục truy cứu nữa, hạ lệnh giải tán.

Lúc này những người khác đều đã trở về phòng, hai người không tiện nói chuyện như ban nãy. Ứng Sùng Ưu dừng bước dưới gốc quýt trong vườn, trừng mắt nhìn Dương Thù, đang muốn trách cứ mấy câu thì hai bàn tay đã bị hắn nắm chặt.

“Thật ra,” Dương Thù nhìn sâu vào đôi mắt đang ẩn chứa phần nộ, “Ta không biết để người ở lại hay đưa người đi cùng thì nguy hiểm hơn, ta chỉ biết... ta không muốn rời xa người...”

Ứng Sùng Ưu bị câu nói của hắn chặn lại, trái tim chàng, ánh mắt chàng bỗng nóng ran. Bao lời giáo huấn đang định tuôn ra đều chững lại, đã mấy lần mở miệng định nói, cuối cùng vẫn thất bại bởi nụ cười lấy lòng kia.

Đứa trẻ này càng ngày càng biết đối phó...

Hai năm sống trong thâm cung đầy cạm bẫy, Ứng Sùng Ưu phát hiện Dương Thù luôn gặp may, như chân long thiên tử được trời cao bảo vệ. Lần này cũng vậy, hai người rời kinh, đi theo hộ vệ đặc sứ Tôn Trung của quốc sư vô cùng thuận lợi, không hề gặp bất cứ nghi ngờ hay trở ngại nào. Nghĩ kỹ cũng không phải điều gì kỳ lạ, gần đây đặc sứ mà Mạnh Thích Thanh cử đi tra xét những kẻ khả nghi khắp nơi lên đến mười mấy người, suốt hành trình, bọn họ cũng không chú ý lắm đến đoàn tùy tùng. Quan trọng là Mạnh Thích Thanh và lũ tay sai không ngờ rằng hai người trăm phương ngàn kế thoát khỏi kinh thành lại lập tức quay về đây ẩn náu; không ngờ hoàng hậu tại vị hơn hai năm qua là nam tử; càng không ngờ tiểu hoàng đế chỉ biết ăn chơi hưởng thụ lại chịu đựng được quy củ nghiêm khắc trong quân ngũ. Bởi vậy, đa nghi đến mức nào chúng cũng không ngờ vực tân binh Tuần vệ tư.

Sau mấy ngày đường mệt mỏi, đoàn người đã được dừng chân, nghỉ ngơi tại dịch quán. Dương Thù ghé sát vào tai Ứng Sùng Ưu thầm thì trong khi chàng đang trải chăn, “Nước cờ hồi kinh, trà trộn vào Tuần vệ tư quả là tuyệt vời. Đây là kế hoạch của thái phó hay của ngươi? Theo ta thì nhất định do ngươi nghĩ ra, phải không Tiểu Hồ ca?”

Ứng Sùng Ưu cười nhạt, lắc đầu, “Thần làm gì có tài cán đó, nghe Ứng Lâm huynh bảo người đưa ra chủ kiến này là một chàng trai trẻ kiệt xuất dưới trướng phụ thân, hình như tên Kính Do. Nghe nói, phụ thân thần từng khen ngợi y là một kỳ tài xuất chúng, nếu gặp thời, nhất định sẽ là một đại danh thần.”

“Lợi hại như vậy sao?” Dương Thù cau mày, “Ta cũng muốn gặp hắn.”

“Người yên tâm,” Ứng Sùng Ưu cười, “Nếu không gặp được người, quân vương anh minh tương lai, thì y có lợi hại hơn thế nữa cũng không thể trở thành danh thần được. Mắt nhìn người của phụ thân từ trước đến giờ luôn chính xác, thần tin kẻ tên Kính Do này nhất định là một trung thần tài đức đủ sức giúp bệ hạ gánh vác giang sơn. Nếu quân thần hai người hợp sức với nhau thì nhất định sẽ tạo nên một thời đại lưu danh muôn thuở.”

Dương Thù liếc nhìn chàng, hừ một tiếng, “Thật là, càng nói càng kỳ quặc...”

“Hả?” Ứng Sùng Ưu kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn hắn, “Có chỗ nào kỳ quặc sao? Không phải bệ hạ từng nói muốn lưu danh sử sách...”

“Ta không phải nói điều này kỳ quặc.” Dương Thù vươn tay, kéo lọn tóc đang buông trước ngực Ứng Sùng Ưu, “Ta nói, nếu muốn lưu danh sử sách thì ta phải lưu cùng người mới đúng, từ lúc nào đã đến phiên người khác?”

Ứng Sùng Ưu ngậy người, mặc dù lồng ngực nóng ran nhưng chàng vẫn kiềm chế sự xúc động, hạ giọng khuyên nhủ, “Con đường vực dậy thiên hạ của bệ hạ chỉ mới bắt đầu, hiền tài khắp nơi sẽ không ngừng quy phục dưới tay người, có câu “Núi cao còn có núi cao hơn, đạo dùng nhân tài...”

“Được rồi,” Dương Thù bắt đắc dĩ nhượng mảy, “Cả ngày đi đường người không mệt sao? Ngày mai còn phải dậy sớm, đi ngủ thôi, Tiêu Hồ ca!”

Nói xong, hắn liền trút bỏ áo ngoài, đặt giày sang một bên, lăn lên giường chui vào chăn.

Thấy Dương Thù không có hứng nghe, Ứng Sùng Ưu cũng không nói thêm nữa, tiến lên đắp chăn giúp Dương Thù rồi lùi lại.

“Người đi đâu vậy?”

“Đi ngủ.”

“Người muốn ngủ chỗ nào?”

“Đây là phòng đôi, người không nhìn thấy trong phòng có hai chiếc giường sao?”

“Có hai chiếc giường thì nhất định phải ngủ trên cả hai chiếc sao? Mau qua đây với ta!”

Ứng Sùng Ưu thở dài, “Không phải người đã quen ngủ một mình rồi sao?”

“Ai nói là ta quen ngủ một mình? Trong Tuần vệ tư tám người cùng ngủ trên một chiếc phản dài, suốt hành trình vừa rồi vì danh nghĩa của đặc sứ mỗi người lại ở một phòng riêng, mãi hôm nay mới không đủ phòng, chúng ta mới có thể ở cùng nhau, sao người còn muốn ngủ riêng? Khi còn trong cung, không phải hai ta luôn ngủ cùng nhau sao?”

“Không thể so sánh với lúc ở trong cung.”

“Sao lại không thể? A, chiếc giường này hơi nhỏ, nhưng người biết ta ngủ rất ngoan, sẽ không ép người mà.”

Ứng Sùng Ưu uể oải nói, “Rõ ràng có hai chiếc giường lại chỉ ngủ trên một chiếc, không cẩn thận bị phát hiện thì sẽ khiến người khác nghi ngờ.”

Dương Thù yên lặng nhìn Ứng Sùng Ưu, nhảy xuống đất, sang chiếc giường còn lại, đảo tung chăn, ấn vào gối máy nhất, lại quay trở về giường mình.

“Người...”

“Thế này thì sẽ không nhìn ra là giường ngủ hay chưa. Chúng ta chỉ là hai tên tân binh vô danh tiểu tốt, mỗi ngày đều phải dậy sớm nhất, ai mà phát hiện được.”

“Quan trọng không phải là phát hiện...” Ứng Sùng Ưu vốn miệng lưỡi sắc bén mà giờ lại không biết nói sao cho phải, đang nhú mày suy nghĩ xem nên từ chối thế nào thì Dương Thù đã sa sầm nét mặt, giọng lạnh lùng, “Người không cần phải vất óc suy nghĩ nữa! Kỳ thực ta luôn có cảm giác, từ lúc rời hoàng cung, người càng ngày càng xa cách ta. Xem ra cảm nhận của ta quả không sai. Rốt cuộc ta có điều gì khiến người bất mãn?” Nói đến câu cuối cùng, hắn đã không kìm được giận dữ.

Ứng Sùng Ưu giật mình trước thay đổi chóng vánh của hoàng đế, vội nói, “Làm gì có chuyện ấy, thần luôn...”

“Không có thì mau đến đây!”

Mặc dù lời nói còn rất trẻ con, nhưng vẻ mặt và ánh mắt của Dương Thù cho thấy hắn hoàn toàn nghiêm túc, đứng trên giường cao càng tăng thêm khí thế của thiên tử trẻ tuổi. Ứng Sùng Ưu khẽ nhắm mắt, cổ họng đắng ngắt, cúi đầu lặng im.

Không khí nặng nề một hồi lâu, vị đế sư trẻ tuổi ngược lên, giọng khàn khàn, “Xin lỗi... Trong cung, thần có vai diễn cần phải hoàn thành, nhưng khi rời khỏi cung, quân thần không nên quá thân mật. Mong người lượng thứ.”

Ánh mắt tựa như một mũi tên sắc bén, Dương Thù đồng dạng từng câu từng chữ, “Người nói, hai năm trong cung, người chỉ đóng kịch trước mặt ta?”

“... Người đừng hiểu nhầm, ý của thần là, lúc đó thần giả làm hoàng hậu nên khó tránh khỏi những cử chỉ thân mật với người. Nhưng bây giờ thần là Ứng Sùng Ưu, nếu tiếp tục như trước thì thật không nên.”

Dương Thù thở dốc, “Ta hiểu rồi! Người muốn nói từ trước đến giờ người chưa từng muốn gần gũi ta, chỉ là miễn cưỡng phải như vậy, vất vả lắm mới thoát được, nên sẵn sàng đẩy ta ra xa, đúng không?”

“Dương Thù...”

“Ồ trong cung, lúc ta buồn người ôm ta vào lòng; lúc ta gặp ác mộng người đánh thức ta; nếu ta không ngủ được người sẽ thức cùng, trò chuyện với ta; khi tập võ bị thương, người rửa vết thương, đắp thuốc cho ta, còn nữa, khi phải đối mặt với Mạnh Thích Thanh người luôn đứng bên ta... Lẽ nào tất cả những điều này đối với người chỉ là một vai diễn?”

Lòng ngực Dương Thù phập phồng, hai mắt đỏ hoe, “Nếu quả thật là thế, chi bằng ngay từ đầu người đừng đối xử với ta tốt như vậy!”

Ứng Sùng Ưu bắt lực nhìn thiếu niên đang nổi cáu, dần mềm lòng, tiến tới nắm chặt lấy tay hắn. Dương Thù cả giận hất ra, nhưng Ứng Sùng Ưu quyết không buông, hắn liền không giãy nữa, ngoảnh mặt sang một bên.

“Sự quan tâm thần dành cho bệ hạ từ đầu đến giờ đều là thật. Nhưng, tương lai sẽ còn rất nhiều thần tử trung thành đến bên bệ hạ, họ có thể dâng hiến tất cả cho người. Bởi vậy, người nhất định phải quen dần tư thái của một quân vương đối với thần tử, đánh giá cao nhưng không được quá thân thiết, có hiểu không?”

“Nhưng người không phải là thần tử bình thường, người là Sùng Ưu.”

“Thần biết,” Ứng Sùng Ưu nhìn hắn, mỉm cười, “Mặc dù không được ngủ cùng giường với bệ hạ, nhưng lòng trung thành Sùng Ưu đối với người mãi mãi không thay đổi, xin hãy tin ở thần.”

“Ta...” Dương Thù vẫn khó chấp nhận cách nói của Ứng Sùng Ưu, nhưng trước nụ cười khiến người ta không khỏi rung động đó, hắn cũng không thể tiếp tục giận dữ nữa, đành lẩn đùng ra giường.

Ứng Sùng Ưu vẫn mỉm cười, đưa tay kéo rèm cho hắn, cắt ngang ánh mắt rực cháy, chậm rãi sang chiếc giường còn lại, nhẹ nhàng ngồi xuống, cởi giày nhấc hai chân lên.

Sau khi buông rèm, nụ cười của Ứng Sùng Ưu vụt tắt, chàng đưa tay nén chặt lồng ngực, gương mặt u ám.

Dương Thù tức giận vì không hiểu tại sao mỗi lần thân mật lại luôn bị từ chối; còn Ứng Sùng Ưu phiền muộn vì cảm nhận được tình cảm giữa hai người đã có thay đổi nhỏ.

Thật ra lúc này chàng có thể thả lỏng bản thân, nằm cạnh cơ thể ấm nóng, căng tràn sức sống của thiếu niên kia, nghe những lời ngọt ngào bên tai, cảm nhận nhịp đập đều đều của trái tim, để đôi bàn tay ấy vòng qua thắt lưng, cùng dựa vào nhau, êm đềm chìm trong mộng...

Bởi vì, ở bất cứ thời khắc nào, cảm giác được yêu thương dựa dẫm vẫn ngọt ngào và ấm áp biết bao.

Nhưng không thể được.

Có thể Dương Thù vẫn chưa hiểu tại sao lại không thể, nhưng Ứng Sùng Ưu hiểu rất rõ.

Cứ tiếp tục như vậy, tuyệt đối không được...

Từ hơn hai năm trước, khi vừa tiến cung, đũa trẻ luôn bất an này muốn nằm cạnh chàng, ôm chàng trong lúc ngủ. Khi đó trong lòng Sùng Ưu chỉ là thương hại và đồng cảm nên cũng ôm ấp vỗ về hẳn như an ủi tiêu đề của mình. Thời gian trôi qua, mọi chuyện đã thay đổi, giờ đây chàng không thể tiếp tục tiếp xúc thân mật như vậy nữa. Đôi lúc chỉ là va chạm nhẹ cũng khiến chàng khó lòng kiềm chế cảm giác bứt rứt trong cơ thể và phiền muộn trong tim.

Là người từng trải, Ứng Sùng Ưu biết rõ sự thay đổi này thực chất là gì.

Khi nhận ra tình cảm của Dương Thù dành cho mình ngày một nảy nở, Ứng Sùng Ưu lại càng phải kiểm soát lời lẽ hành vi của bản thân.

Hai người họ một là vua, một là tôi, mối quan hệ này đã sớm được sắp đặt, dù đau khổ thì cũng không thể thay đổi.